Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 277/2026
18.03.2026. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 2. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Душана Шиповца, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Крагујевцу Кв бр.321/25 од 05.12.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 бр.52/26 од 23.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 18. марта 2026. године, једногласно, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Душана Шиповца, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Крагујевцу Кв бр.321/25 од 05.12.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 бр.52/26 од 23.01.2026. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Вишег суда у Крагујевцу Кв бр.321/25 од 05.12.2025. године, одбијен је као неоснован захтев браниоца окривљеног АА – адвоката Душана Шиповца за престанак правне последице осуде у односу на пресуду Вишег суда у Крагујевцу К бр.440/10 од 31.01.2013. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.1955/13 од 22.08.2013. године.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 бр.52/26 од 23.01.2026. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, изјављена против решења Вишег суда у Крагујевцу Кв бр.321/25 од 05.12.2025. године.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Душан Шиповац, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, са предлогом да

Врховни суд преиначи побијане одлуке и усвоји молбу окривљеног, или да укине побијане одлуке и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтев за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), и у седници већа коју је одржао без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списа предмета и правноснажних решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те по оцене навода изложених у захтеву нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да су побијаним решењима учињене повреде одредаба члана 101. став 1. и 2. КЗ, као и одредбе члана 181. став 1. и 185. став 1. тачка 4. Закона о здравственој заштити, јер је одбијена као неоснована молба окривљеног за престанак правне последице осуде, а као разлог одбијања суд је „користио поновну осуђиваност окривљеног као самосталан негативан основ“ за доношење одлуке, иако поновна осуђиваност представља процесни предуслов за примену института из члана 101. КЗ, а не разлог за његово искључење. Бранилац наводи и да из образложења првостепеног решења недвосмислено произилази да је понашање окривљеног у потупности примерено и да су испуњени сви услови прописани одредбом става 2. члана 101. КЗ, да је сходно одредби става 1. члана 181. Закона о здравственој заштити искључиво Комора медицинских сестара и здравствених техничара Србије овлашћена да одлучује да ли су испуњени услови за издавање, обнављање или одузимања лиценце здравственим радницима, те да је првостепеним побијаним решењем учињена и повреда члана 94. став 3. и члана 96. став 3. КЗ.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд оценио је неоснованим. Наиме, иста повреда закона неосновано је истицана од стране браниоца окривљеног и у поступку по редном правном леку, па како је Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, у својој одлуци Кж2 бр.52/26 од 23.01.2026. године о томе изнео јасне разлоге на страни два став четврти, пети, шести и седми и страни три, став први, други, трећи и четврти, те страни 4 став први своје одлуке, које разлоге Врховни суд у свему прихвата као правилне, то на ове разлоге овај суд и упућује, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП.

Осталим наводима захтева, бранилац оспорава и полемише са разлозима изнетим у побијаним решењима и с тим у вези наводи да првостепени суд није образложио на основу ког законског овлашћења је примењивао одредбе Закона о здравственој заштити, да другостепени суд није образложио због чега је оценио правилном одлуку првостепеног суда који је утврдио да је реч о правној последици осуде која се састоји у забрани стицања права, те да није јасно по ком правном основу је молба окривљеног одбијена, да ли као захтев за престанак правне последице осуде, која се састоји у забрани стицања права, или као захтев за престанак правне последице осуде која се односи на губитак права, што је довело до противречности и нејасноћа изреке и образложења побијаних решења, а којим наводима указује на битну повреду

одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, па како ова повреда у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то се Врховни суд у разматрање и оцену истих није ни упуштао.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић